

A tagkönyvcserével kapcsolatos feladatokról

Ez év végén betelnek az ideiglenes párttagsági igazolványaink és tagkönyvcserére kerül sor. Nemcsak egyszerűen adminisztratív feladat ez, hanem igen jó alkalom arra, hogy számbavegyük azt az erőt, amely a pártnak rendelkezésére áll, foglalkoztassuk őket kommunistákra váró feladatokkal. Ha azonban nem látjuk, hogy milyen erőkkel rendelkezik a párt, úgy megnehezül annak munkája is.

Tegyük rendbe a tagnyilvántartást. Tud-e egészség-s munkát végezni az a párttag vagy pártbizottság, amelyik nem tudja pontosan, kik tartoznak az alapszervezethez, vagy az egyes kommunisták melyik alapszervezethez tartoznak.

Amikor Lenin megfogalmazta a párt politikai és szervezeti felépítését, nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy a párt tagja a pártban valamelyik szervezethez tartozzék, hogy ott munkát végezzen és fizesse pontosan tagdíjja ulékát. A rendezetlen tagnyilvántartás kizárja annak lehetőségét, hogy ennek az alapvető lenini követelménynek a párttagság egésze maradéktalanul eleget tegyen.

De maradjunk Várpalotán. Nem túlozunk, ha azt mondjuk, hogy e pillanatban a pártbizottság nem látja tisztán, hogy milyen erőkkel rendelkezik. Vegyük az átigazolásokat. Az alumíniumkő pártszervezete az egyik hónapot 122 taggal zárta. A következőben, mint induló létszámot 119 párttagot jelentett. A Ferencbánya pártszervezete ugyanígy, az előző hónapban a zárólétszámot 64-ben, a következő havi induló létszámot 68 főben jelezte a pártbizottságnak. És ilyen példát sorolhatnánk még néhányat. Vegyünk egy másik esetet. A Községgazdálkodási Vállalat pártszervezetének titkára min-

den bejelentés, átigazolás nélkül el-
lávózott. Egy párttag kiesett a párt
nyilvántartásából, és ez az eset igen
gyakori más pártszervezeteknél is.

Igen gyakori, hogy a tag- és tag-
jelölt felvételi kérelmek elfekszenek
a pártirodák fiókjaiban és az a be-
csületes doigózó aki örömtelen és
szorgalmas munkájával segíteni
akarja a pártot, annak tagjává akar
lenni, heteket, esetleg hónapokat
vár, amíg sorsa valahogy rendeződik.
Ehhez a mulasztáshoz szorosan kap-
csolódik az is, hogy a felvételi ké-
relmet tartalmazó úrlap kitöltése
hiányos, így nem tud érdemleges
döntést hozni a párt végrehajtó bi-
zottsága. Vagy vegyük a nyilvántar-
tásnak egy másik, de szorosan ide
kapcsolódó részét, a párttagdíj fize-
tést. A tagdíj fizetési lapokról a leg-
több esetben hiányzik a párttagsági
igazolványok száma. Ez már eleve
kizárja, hogy a pártbizottság nyil-
vántartásával egyeztetni lehessen a
fizető párttagok létszámát, és így
politikai feladatot adhasson a párt-
bizottság a pártszervezetnek. És ha
már itt tartunk, nem hagyhatjuk
szó nélkül azt a hiányosságot, mely
szerint a pártcsoporthizalmiak tevé-
kenysége nem megy túl a tagdíjak
beszedésén. Pedig a hozzájuk tar-
tozó párttagok sorsáért, pártszerve-
zetben végzett munkájáért, azok
nyilvántartásáért, elsősorban ők fe-
lelősek. Meg kell tehát szüntetni ezt
az állapotot, és pártszervezeteinknek
oda kell hatni, hogy a pártcsoporthi-
zalmiak és különösen a pártvezetősé-
g kellő felelősséggel intézze a párt-
szervezet politikai és adminisztratív
munkáját.

A városi pártbizottság most a
tagkönyvcserére való felkészülés idő-
szakát arra használja fel, hogy egy-
részt még hatékonyabban tegye a po-

litikai munkát, egészségesebb me-
derbe terelje a pártszervezetek szer-
vezeti életét, és minden párttagnak
megadja a neki legjobban megfelelő
feladatot. Ezért a párt-végrehajtó-
bizottság úgy határozott, hogy a
közeljövőben tanácskozára hívja
össze a pártbizottságot, kibővítve a
tanácskozást az alapszervi titkárokkal
és a pártbizottság valamennyi
tagját és póttagját megbizva egy-
egy alapszervezet patronálásával. Ennek
állandósítása igen nagy előrelépé-
sét biztosít pártszervezeteink poli-
tikai és szervezeti életének kialakí-
tásában.

Közel van az idő, amikor ideigle-
nes párttagsági igazolványunkat egy
végeleges párttagsági könyvvel cse-
reljük ki. Pártszervezeteink igye-
kezzenek rendezni a párttagság
nyilvántartását, hogy a pártbizott-
ság mindenkor és biztosan tudja,
melyek azok az erők, amelyek ren-
delkezésére állnak, melyeket fogla-
kozthatat, és rajtuk keresztül meg-
gyorsíthatja gazdasági, politikai és
kulturális életünk előrehaladását.

Szakszervezeti taggyűlés

Szardán délután szakszervezeti
taggyűlést tartottak a Kőolajipari
Vállalat dolgozói a kultúrotthonban.
Az elmúlt negyedév munkáját és a
következő negyedév feladatait be-
szélték meg. A dolgozók közül töb-
ben szóltak hozzá a nyereségrésze-
sedés kérdéséhez, a munkaruhák ki-
hordási idejének rendezéséhez, a
szakszervezeti bizalmiak munkájá-
nak önállóságához.

Mégegyszer a portalanítóról

Aki másodszer utazik Fehér-
vártól Szombathelyig, csak
beleszippant a levegőbe, s már-
is tudja, hogy Várpalota lakóit és a
rajta dolgozó embereket meg-
örvendeztetni. Elmúlt 1955,
1956, lassan elmúlik már 1957
is, a portalanító még mindig
nem működik. És száll, száll a
szénpor, vízi a száz és száz-
ezer, millió és millió forintokat
a levegőbe.

De nem is ezzel akarok fog-
lakozni, hanem az érem más-
sik oldalával. Mivel azonban ez
is beletartozik a szénszáritó kö-
rül fölkavart porba, így hát
nem illik elhallgatni. Van ne-
künk egy szénszáritónk, amely
olyan vastagon bocsátja ki ma-
gából a szénport, hogy szél-
csendes időben ember legyen a
talpán, aki iránytű nélkül tá-
jékozódni tud a bánya udva-
rán.

Ennél a kéménynél drágább
Várpalotán nincs. Naponta
mintegy 50-60 tonna — porfü-
tész erőművek részére rend-
kívül hasznos — szénport bo-
csát ki magából és viszi a szél,
amerre kedve tartja. Eszerint
küldik a bánya környékén lévő
telepek lakói az áldást a tröszt
felé. De ne higgye senki, hogy
a tröszt nem tett semmit az el-
szálló por megfogására. Építet-
tek egy portalanítót, amely már
eddig 3 millió 600.000 forintot
emésztet fel. Ez a portalanító
nem olyan, mint a Luca-széke,
(mert az állítólag 13 nap alatt
elkészült). Ezt 1952-ben kezdték
meg felrakni, 53-ra ígérték a
végrehajtását, de nemcsak a
végrehajtás, hanem a megkez-

dés is elmaradt. 1955-ben is-
mét hozzákézdtek, és mintegy
november 7-i ajándékkal akar-
ták vele Várpalota lakóit és a
rajta dolgozó embereket meg-
örvendeztetni. Elmúlt 1955,
1956, lassan elmúlik már 1957
is, a portalanító még mindig
nem működik. És száll, száll a
szénpor, vízi a száz és száz-
ezer, millió és millió forintokat
a levegőbe.

Tegyük egy kis számítást. A
napi 5-6 vagon szénpor értéke
5-6000 forint. Ez havonta 125-
150.000 forintot jelent. Tehát, ha
szűken számoljuk, az eddig rá-
fordított 3 millió 600.000 forin-
tos költség már két év alatt
megtérült volna. De az évek
múltak és a portalanító még ma
sem működik. Ha csak attól az
évtől számítjuk, amikor a por-
talanítónak működnie kellett
volna, eddig 18 millió 300.000
forintot pipált el a mi drága
kéményünk.

De ez az éremnek csak egyik
oldala, az anyagi oldala. Tudva-
lévő, hogy e berendezésnek el-
sősorban munkavédelmi jelen-
tősége van. A milliókat szór-
juk és az emberek napról-napra
egyforma adaggal nyelik a
port. Mind a kettő a miénk. Az
ember is, és az elszálló haszno-
sítható szénpor is. Melyik drá-
gább nekünk?

Mi úgy hisszük, mind a ket-
tő, és aki még velünk együtt
így hisz, tegyen valamit ennek
az áldatlan állapotnak, ennek
a pazarlásnak és egészségromlá-
sának a megszüntetése érde-
kében.

John Rieci

Tíz nap, amely megrengette a világot

ELLENFORRADALOM

színlőleg a parancsnok... Így
csempésztek be a telefonközpontba
municiót és élelmiszert, — és ez
nem volt elszigetelt jelenség.

Öt-hat pánckocsis volt a ke-
zükben, amelyhez a felosztott
angol páncélos hadtest révén ju-
tottak hozzá. Louise Bryant a Szt.
Izsák téren látta, amint egy ilyen
páncélos a tengerészeti hivatal fel-
lől a telefonközpont felé hajtott.
A Godol utca sarkán a gép defek-
tet kapott, s a farakások mögül
néhány matróz löni kezdte a koc-
sít. A páncélos tornyában elhe-
lyezett gépfegyver azonban vála-
szolt, jégesóként kopogtak a go-
lyók a barikádokon, de éppúgy löt-
ték a farakás mögötti tömeget is.
Azon a járdán, ahol Miss Bryant
állt, hét embert öltek meg a go-
lyók, köztük két kislányt. Ekkor
a matrózok hirtelen felugrottak, és
a golyózáppal nem törődve, meg-
rohanták a kocsi, és dühös ordí-
tással szűrték be bajonettjeiket a
nyílásokon... A sofőr sebesültnék
tetette magát, s a bolsevikok elen-
gedték — rohant is a dumába,
hogy újabb adalékokat szolgáltat-
son a bolsevikok kegyetlenkedé-
seiről költött történetekhez... A
halottak közt volt egy angol tiszt
is...

Később a lapok egy francia tiszt-
ről is írtak, akit egy pánckocsis-
ban elfogtak és a Péter-Pál erdő-
be zárták. A francia követ nyom-
ban cáfolta ezt a hírt, de egy vá-
rosi tanácsnok elmondotta nekem,
hogy ő maga járt el a tiszt kisza-
badítása ügyében...

Bármilyen volt is a követségek
hivatalos álláspontja, az bizonyos,
hogy francia és angol tiszték ezek-
ben a napokban egyénileg jelentős
tevékenységet fejtettek ki, még a
Honmentő Bizottság ülésein is
részvettek.

Egész nap minden városnegyed-
ben csatározások folytak a tiszti-
iskolások és vörösgárdisták között,
pánckéautók lövöldöztek egymás-
ra, sortűzek ropogtak, közelből és
távolból állandóan hallható volt a
gépfegyverkattogás. Az üzletek
vasredőnyei le voltak eresztve, de
azért nem állt meg az élet. Még a
kívül teljesen sötét filmszínházak
is zsúfolva voltak. A villamosok
csilingelve rohantak. A telefon
működött. Ha az ember felhívta a
központot, a kagylóban tisztán le-
hetett hallani a fegyverropogást...
A Szmolnij ki volt kapcsolva, de a
duma meg a Honmentő Bizottság
állandó összeköttetésben voltak az
összes tisztiiskolákkal és Kerensz-
kijjel Carszkoje Szeloban.

Reggel hét órákor egy katonák-
ból, matrózokból és vörösgárdis-
tákból álló járőr elment a Vlagy-
mir-tisztiiskolába. Húsz percet
adtak a tisztiiskolásoknak a fegy-
ver letételére. A tisztiiskolások
visszautasították az ultimátumot.
Egy órával később ki akartak vo-
nálni, de a Grebeckaja és a Bolsoj
prospekt sarkáról jövő heves sor-
tű visszakergette őket. Szovjet
csapatok körülvették az épületet
és löni kezdték. Két pánckéautó
fel-alá száguldott, golyózáppal
árasztva el az épületet. A tiszti-
iskolások segítségért telefonáltak.
A kózákok azt válaszolták, hogy nem
mernek odamenni, mert kaszár-
nyáikat matrózcsapatok vették
körül, amelyeknek két ágyújuk
van. A Pavlovsk-iskola ugyan-
csak körül volt zárva. A Mihajlov-
tisztiiskolások nagyrésze az utcán
harcolt...

Fél tizenkettőkor három ágyú
érkezett. A bolsevikok ismét fel-
szólították a tisztiiskolásokat,
hogy adják meg magukat. A vá-
lasz az volt, hogy a fehérszászlós

magát, és ezekből a tisztiiskoláso-
kat, akiknek semmi bántódásá-
nak nincsen, a Péter-Pál erdőbe és
Kronstadtbá vitték...

A telefonközpont délutánig tar-
totta magát. Akkor megérkezett
egy bolsevik pánckéautó, és a mat-
rózok rohamra indultak. A halá-
ra rémült telefonos kiszasszonyok
szökve futkostak ide-oda az
épületben. A tisztiiskolások letép-
ték egyenruhájukról a rangjelzést,
az egyik könyörgött Williamsnak,
hogy minden árat megad, csak ad-
ja kölcsön a köpenyét... „Legyil-
kolnak bennünket, legyilkolnak!”
— kiáltották, hiszen sokan közü-
lük a Téli Palota elfoglalásakor
szavukat adták, hogy nem fognak
fegyvert a nép ellen. Williams
vállalkozott a közvetítésre, azzal
a feltétellel, hogy Antonovot sza-
badon bocsátják. Ez rögtön meg
is történt. Antonov és Williams
igyekeztek lecsillapítani a nagy
emberveszteségeik miatt feldühö-
dött győztes matrózokat... és a
tisztiiskolások megint megmene-
kültek, kivéve azt a néhányat, akik
páni félelmükben a tetőre szalad-
tak, vagy a padlásra bújtak, s aki-
ket aztán kihajítottak az utcára.

A matrózok és a munkások fá-
radtan, véresen, de győztesen be-
hatoltak a kapcsolóterembe, s
amikor a sok csinos fiatal lányt
meglátták, nagy zavarban voltak.
A hajszála sem görbült meg
egyetlen lánynak sem. Ijedten hü-
zódtak össze a sarokban, de ami-
kor látták, hogy nem történik bá-
juk, szabadlára engedtek indula-
taikat... „Fuj! Ez a piszkos, tu-
datlan népség, ezek az ostobák!”
A matrózok és a vörösgárdisták
zavarban voltak. „Vadállatok!
Disznók!” — sivitották a lányok
és méltatlankodva vették fel ka-
bátjukat, kalapjukat. Milyen ro-
mantikus dolog is volt a jó csá-
ládból való és a szeretett cárért
küzdő csinos tisztiiskolásoknak
töltényeket osztogatni és a sebei-
ket kötözni. De ezek itt? Közönsé-
ges munkások és parasztok. Cső-
cselékek!...

(Folytatjuk)